

Sygn. akt VII U 705/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 września 2016 r.

Sąd Okręgowy w Gdańsku

VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Ewa Piotrowska

Protokolant: stażysta Justyna Łącka

po rozpoznaniu w dniu 14 września 2016 r. w Gdańsku

sprawy L. P.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

o prawo do emerytury pomostowej

na skutek odwołania L. P.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

z dnia 18 marca 2016 r. nr (...)

zmienia zaskarżoną decyzję i przyznaje ubezpieczonemu L. P. prawo do emerytury pomostowej począwszy od dnia 26 sierpnia 2016r. oraz stwierdza, że organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji w sprawie.

Sygn. akt VII U 705/16

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 18 marca 2016 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. odmówił ubezpieczonemu L. P. prawa do emerytury pomostowej.

W uzasadnieniu decyzji wskazano, iż ubezpieczony nie udowodnił okresu pracy w warunkach szczególnych w wymaganym wymiarze 15 lat oraz pobiera zasiłek chorobowy.

Pozwany wskazał, iż do stażu pracy w warunkach szczególnych zaliczył wnioskodawcy okresy: od 04 października 1976 r. do 27 kwietnia 1977 r., od 11 maja 1979 r. do 31 lipca 1992 r. oraz od 01 września 2015 r. do 30 września 2015 r. tj. 13 lat 10 miesięcy i 16 dni (k. 59 akt ZUS).

Odwołanie od powyższej decyzji wniósł ubezpieczony L. P., wnosząc o zmianę spornej decyzji poprzez uwzględnienie do stażu pracy w warunkach szczególnych okresu odbywania służby wojskowej od 28 kwietnia 1977 r. do 12 kwietnia 1979 r. W uzasadnieniu swojego stanowiska ubezpieczony wskazał, iż zarówno przed rozpoczęciem odbywania służby wojskowej, jak i po jej zakończeniu wykonywał prace trasaera okrętowego w Stoczni (...) (k. 2 akt sprawy).

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, podtrzymując stanowisko jak w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji. Pozwany wskazał, że nie zaliczył ubezpieczonemu do okresów pracy w warunkach szczególnych okresu odbywania służby wojskowej w okresie od 28 kwietnia 1977 r. do 12 kwietnia 1979 r., albowiem ubezpieczony nie był pracownikiem i nie wykonywał wówczas stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, pracy na stanowisku zaliczonym do prac w warunkach szczególnych. Nadto, pozwany podniósł, że co prawda z dniem 31 października 2015 r. ubezpieczony rozwiązał stosunek pracy, ale pobiera zasiłek chorobowy (k. 3 akt sprawy).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Ubezpieczony L. P., urodzony w dniu (...), w dniu 17 lutego 2016r. złożył do pozwanego organu rentowego wniosek o przyznanie prawa do emerytury pomostowej. Wiek 60 lat ubezpieczony ukończył w dniu 12 marca 2016 r. Nie pozostaje on w stosunku pracy – ostatni stosunek pracy rozwiązał się z dniem 31 października 2015 r.

dowód: wniosek ubezpieczonego o przyznanie prawa do emerytury pomostowej z dnia 17.02.2016 r. – k1-7 akt ZUS, świadectwo pracy k. 19 akt ZUS

W toku postępowania przed organem rentowym ubezpieczony udowodnił staż sumaryczny 38 lat, 11 miesięcy i 27 dni, w tym 13 lat 10 miesięcy i 16 dni okresów pracy w warunkach szczególnych.

dowód: karta przebiegu zatrudnienia – k. 57 akt ZUS

W okresie od 4 października 1976 r. do 24 marca 1997 r. ubezpieczony był zatrudniony w pełnym wymiarze czasu pracy w Stoczni (...) S.A., w tym okresie od dnia 04 października 1976 r. do 31 stycznia 1992 r. na stanowisku traserą okrętowego.

Ubezpieczony w okresie od 04 października 1976 r. do 27 kwietnia 1977 r. oraz od 11 maja 1979 r. do 31 stycznia 1992 r. będąc zatrudnionym na stanowisku traserą okrętowego wykonywał prace bezpośrednio przy budowie i remoncie statków na stanowiskach znajdujących się na tych statkach pochylniach, dokach i przy nabrzeżach tj. prace, o których mowa w wykazie A, dział III poz. 90 , co pracodawca potwierdził w świadectwie wykonywania prac w warunkach szczególnych z dnia 01 lipca 2015 r. W okresie od dnia 1.02.1992r. do 31.07.1992r. ubezpieczony pracował na stanowisku mistrza, co było jednoznaczne wykonywaniem dozoru inżyniersko-technicznego na stanowiskach określonych w wykazie A dział III poz.90. W wydanym świadectwie z dnia 1.07.2015r. pracodawca zakwalifikował ten okres pracy jako pracę wykonywaną w warunkach szczególnych określonych w wykazie A dział XIV poz. 24 pkt. 1 rozporządzenia.

W okresie od dnia 1.09.2015r. do dnia 30.09.2015r. ubezpieczony świadczył pracę na stanowisku montera kadłubów okrętowych-szlifierza, tj. pracę określoną w pk.29 zał.1 do ustawy o emeryturach pomostowych.

Powyższe okresy organ rentowy zaliczył ubezpieczonemu do okresów pracy w warunkach szczególnych.

Dowód: Świadectwo pracy k. 13 akt ZUS, świadectwo pracy wykonywania pracy w warunkach szczególnych k. 15 akt ZUS, karta przebiegu zatrudnienia k. 57 akt ZUS

Zasadniczą służbę wojskową ubezpieczony odbywał w okresie 28 kwietnia 1977r. do 12 kwietnia 1979 r.

Dowód: kserokopia książeczki wojskowej k. 38-56 akt ZUS

W okresie od 01 listopada 2015 r. do 27 kwietnia 2016 r. ubezpieczony pobierał zasiłek chorobowy, a od dnia 28 kwietnia 2016 r. do 25 sierpnia 2016 r. świadczenie rehabilitacyjne.

Dowód: zaświadczenie o wypłaconych zasiłkach z ubezpieczenia społecznego k. 29 akt sprawy

Zaskarżoną w sprawie decyzją 18 marca 2016r. pozwany organ rentowy odmówił ubezpieczonemu L. P. prawa do emerytury pomostowej.

Dowód: Decyzja z 18.03.2016 r. k. 58 akt ZUS

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów zgromadzonych w aktach rentowych oraz w aktach sprawy, których prawdziwość nie była przez żadną ze stron kwestionowana. Sąd również nie znalazł podstaw do kwestionowania ich wiarygodności z urzędu. Ustalenia faktyczne Sąd poczynił w oparciu o dokumentację dostarczoną przez strony. Dowód z dokumentów zgromadzonych w sprawie w zakresie, w jakim posłużyły do ustalenia stanu faktycznego, Sąd uznał za w pełni wiarygodny, gdyż dokumenty te nie budziły żadnych wątpliwości i nie były przez strony kwestionowane.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

W ocenie Sądu Okręgowego odwołanie L. P. jest zasadne i zasługuje na uwzględnienie.

Spornym w sprawie pozostało ustalenie, czy w dniu wejścia w życie ustawy o emeryturach pomostowych, tj. 1 stycznia 2009 roku, ubezpieczony posiadał wymagany okres pracy w szczególnych warunkach, w rozumieniu art. 3 ust. 1 tej ustawy lub 32 i art. 33 ustawy o emeryturach i rentach, w wymiarze 15 lat.

Zgodnie z przepisem art. 4 ustawy z dnia 19 grudnia 2008 roku o emeryturach pomostowych (tj. Dz. U. z 2015 roku, poz. 965), prawo do emerytury pomostowej, z uwzględnieniem art. 5-12, przysługuje pracownikowi, który spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) urodził się po dniu 31 grudnia 1948 r.;
- 2) ma okres pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze wynoszący co najmniej 15 lat;
- 3) osiągnął wiek wynoszący co najmniej 55 lat dla kobiet i co najmniej 60 lat dla mężczyzn;
- 4) ma okres składkowy i nieskładkowy, ustalony na zasadach określonych w art. 5-9 i art. 11 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiet i co najmniej 25 lat dla mężczyzn;
- 5) przed dniem 1 stycznia 1999 r. wykonywał prace w szczególnych warunkach lub prace w szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 ustawy lub art. 32 i art. 33 ustawy o emeryturach i rentach z FUS;
- 6) po dniu 31 grudnia 2008 r. wykonywał pracę w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3;
- 7) nastąpiło z nim rozwiązanie stosunku pracy.

Co należy uznać za pracę w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wyjaśnia art. 3 ust. 1 ustawy, zgodnie z którym prace w szczególnych warunkach to prace związane z czynnikami ryzyka, które z wiekiem mogą z dużym prawdopodobieństwem spowodować trwałe uszkodzenie zdrowia, wykonywane w szczególnych warunkach środowiska pracy, determinowanych siłami natury lub procesami technologicznymi, które mimo zastosowania środków profilaktyki technicznej, organizacyjnej i medycznej stawiają przed pracownikami wymagania przekraczające poziom ich możliwości, ograniczony w wyniku procesu starzenia się jeszcze przed osiągnięciem wieku emerytalnego, w stopniu utrudniającym ich pracę na dotychczasowym stanowisku; wykaz prac w szczególnych warunkach określa załącznik nr 1 do ustawy.

Zgodnie z art. 3 ust. 3 ustawy o emeryturach pomostowych, prace o szczególnym charakterze to prace wymagające szczególnej odpowiedzialności oraz szczególnej sprawności psychofizycznej, których możliwość należytego wykonywania w sposób niezagrażający bezpieczeństwu publicznemu, w tym zdrowiu lub życiu innych osób,

zmniejsza się przed osiągnięciem wieku emerytalnego na skutek pogorszenia sprawności psychofizycznej, związanego z procesem starzenia się; wykaz prac o szczególnym charakterze określa załącznik nr 2 do ustawy. W myśl zaś ust. 4 tegoż art. za pracowników wykonujących prace w szczególnych warunkach uważa się pracowników wykonujących po dniu wejścia w życie ustawy, w pełnym wymiarze czasu pracy, prace, o których mowa w ust. 1, natomiast, zgodnie z ust. 5 za pracowników wykonujących prace o szczególnym charakterze uważa się pracowników wykonujących po dniu wejścia w życie ustawy, w pełnym wymiarze czasu pracy, prace, o których mowa w ust. 3 (ust. 5 art. 3).

Za pracowników wykonujących prace w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze uważa się również osoby wykonujące przed dniem wejścia w życie ustawy prace w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 ustawy lub art. 32 i art. 33 ustawy o emeryturach i rentach z FUS (ust. 7 art. 3).

Jakkolwiek w świetle art. 4 pkt 2 i 5 w związku z art. 3 ust. 7 powyższej ustawy, do wymaganego przez nią stażu przypadającego przed dniem jej wejścia w życie, tj. przed 1 stycznia 2009 roku, wlicza się okresy pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w rozumieniu zarówno art. 3 ust. 1 i 3 tej ustawy, jak i art. 32 i art. 33 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2015, poz. 748), to właściwego ograniczenia do zamierzonego przez ustawodawcę kręgu osób uprawnionych do emerytury pomostowej dokonuje konieczność spełnienia przesłanki z art. 4 pkt 6. Wymaganie to spełnia zasadniczą funkcję eliminacyjną, ograniczając ostatecznie prawo do emerytury pomostowej do kręgu osób wykonujących pracę kwalifikowaną jako szczególną w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 ustawy o emeryturach pomostowych.

Rozważając kwestię zaliczenia ubezpieczonemu do okresów pracy w warunkach szczególnych okresu odbywania służby wojskowej Sąd stoi na stanowisku, że okres ten podlega zaliczeniu do stażu, od którego zależą jego uprawnienia do emerytury pomostowej. Jak wynika bowiem z art. 4 ust. 1 pkt 5 ustawy o emeryturach pomostowych prawo do emerytury pomostowej, z uwzględnieniem art. 5-12, przysługuje pracownikowi, który przed dniem 1 stycznia 1999 r. wykonywał prace w szczególnych warunkach lub prace w szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 ustawy lub art. 32 i art. 33 ustawy o emeryturach i rentach z FUS. A skoro tak, to w stosunku do osób ubiegających się o prawo do emerytury pomostowej bezsprzecznie znajdują zastosowanie regulacje wynikające z art. 32 ustawy o emeryturach i rentach z FUS oraz wydanego na jego kanwie rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

Jak wyjaśnił Sąd Najwyższy w uchwale składu 7 sędziów z dnia 16 października 2013 r. (II UZP 6/13, LEX nr 1385939, OSNP 2014/3/42), czas zasadniczej służby wojskowej odbytej w okresie obowiązywania art. 108 ust. 1 ustawy z dnia 21 listopada 1967 r. o powszechnym obowiązku obrony Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej (Dz.U. Nr 44, poz. 220, w brzmieniu obowiązującym do dnia 31 grudnia 1974 r.) zalicza się - na warunkach wynikających z tego przepisu - do okresu pracy wymaganego do nabycia prawa do emerytury w niższym wieku emerytalnym (art. 184 w związku z art. 32 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS).

Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 11 lutego 2014 r. sygn. akt II UK 293/13 wskazał, że analiza uzasadnienia ww. uchwały uprawnia jedynie stwierdzenie, że temporalnie w takich sprawach decydował stan prawny, w którym zasadnicza służba wojskowa została odbyta. Z uchwały nie wynika natomiast, że ma to być data graniczna (31 grudnia 1974 r.) w zaliczaniu zasadniczej służby wojskowej do pracy w szczególnych warunkach

Podejmując uchwałę Sąd Najwyższy poprzestał na analizie, że w odniesieniu do stanu faktycznego w sprawie, w której zadano pytanie prawne, czyli do okresu służby wojskowej w latach 1971-73, regulacja prawna nakazuje wliczenie jej do pracy w szczególnych warunkach. Takie rozstrzygnięcie uchwały oznacza, że inne składy Sądu Najwyższego powinny samodzielnie wypowiedzieć się co do okresu późniejszego, jeżeli zasadnicza służba wojskowa była odbywana jeszcze po 31 grudnia 1974 r. lub w całości później. (...) Z uchwały wynika też, że w spornej kwestii decydują zasadniczo przepisy regulujące powszechny obowiązek obrony i to w nich należy poszukiwać odpowiedzi co do zaliczenia służby wojskowej do okresu pracy w szczególnych warunkach. (...).

Skład Sądu Najwyższego, wydając wyrok z dnia 11 lutego 2014 r., przyjął, że w rozpoznawanej sprawie nadal znaczenie ma art. 108 ustawy z 1967 r., który uległ wprawdzie zmianie od 1 stycznia 1975 r., jednak nie tak istotnej, aby powiedzieć, że nastąpiło przełamanie i ustawodawca chciał z tą datą znieść uprawnienie żołnierzy zasadniczej służby wojskowej do zaliczenia jej do okresu zatrudnienia uprawniającego do wcześniejszej emerytury jako okres pracy w szczególnych warunkach. Zmiana art. 108 ustawy z 1967 r. z dniem 1 stycznia 1975 r. wynikała z wejścia w życie Kodeksu Pracy (została dokonana na podstawie art. X ust. 2 pkt c ustawy z 26 czerwca 1974 r. Przepisy wprowadzające Kodeks pracy – Dz. U. Nr 24, poz. 142 ze zm.). Zmiana art. 108 ustawy z 1967 r. nie wprowadziła wówczas w nim radykalnie nowej treści, która uzasadniałaby stwierdzenie, że zasadnicza służba wojskowa nie podlega już zaliczeniu do okresu pracy w szczególnych warunkach. Przepis art. 108 ust. 1 stanowił, że „Czas odbywania zasadniczej lub okresowej służby wojskowej wlicza się pracownikowi do okresu zatrudnienia w zakresie wszelkich uprawnień związanych z tym zatrudnieniem, jeżeli po odbyciu tej służby podjął on zatrudnienie w tym samym zakładzie pracy, w którym był zatrudniony przed powołaniem do służby”. Nadal więc ustawodawca potwierdzał wliczanie pracownikowi okresu służby wojskowej do zatrudnienia w zakresie wszelkich uprawnień związanych z tym zatrudnieniem. Kolejna zmiana w ustawie z 1967 r. nastąpiła dopiero na podstawie ustawy z 28 czerwca 1979 r. o zmianie ustawy o powszechnym obowiązku obrony Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej (Dz. U. Nr 15, poz. 97). Przepisy art. 106-108 ustawy z 1967 r. otrzymały wówczas nowe brzmienie. W art. 107 ust. 1 stwierdzono, że „Pracownikowi, który w ciągu trzydziestu dni od zwolnienia z zasadniczej lub okresowej służby wojskowej podjął pracę, czas odbywania służby wojskowej wlicza się do okresu zatrudnienia w zakładzie pracy, w którym podjął pracę, w zakresie wszelkich uprawnień wynikających z Kodeksu pracy oraz przepisów szczególnych”. W tekście jednolitym z 1967 r. (Dz. U. z 1979 r. Nr 18, poz. 111), regulację tę ujęto w art. 120 ust. 1.

Dodatkowo należy wskazać, że z jednolitego orzecznictwa sądów, w tym Sądu Najwyższego, wynika, że zaliczenie okresu zasadniczej służby wojskowej do pracy w szczególnych warunkach uzależnione było od odbycia tej służby w okresie zatrudnienia, w którym była wykonywana praca w warunkach szczególnych i która stanowiła naturalną przerwę w tym zatrudnieniu, jeżeli pracownik bezpośrednio po odbyciu służby powrócił do tego samego szczególnego zatrudnienia. Ponadto obowiązujące przepisy nigdy nie zrównywały okresu zasadniczej służby wojskowej z zatrudnieniem, ale nakazywały zaliczać okres tej służby do okresu zatrudnienia w zakresie określonych uprawnień. Szczegółowe zasady zaliczenia zasadniczej służby wojskowej do okresu zatrudnienia były zaś uregulowane w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 22 listopada 1968 r. w sprawie szczególnych uprawnień żołnierzy i ich rodzin (Dz. U. nr 44, poz. 318 ze zm.). Rozporządzenie to zostało uchylone z dniem 1 września 1979 r.

Równocześnie do oceny określonego stanu faktycznego, w tym zrealizowanego przed wejściem w życie ustawy o emeryturach i rentach z FUS wywołującego określony skutek prawny, należy stosować ówczesnie obowiązujące przepisy (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 marca 2013 r. I UK 544/12), w którym przyjęto, że przy kwalifikowaniu okresu zasadniczej służby wojskowej jako okresu zatrudnienia w szczególnych warunkach, należy stosować regulacje prawne obowiązujące w okresie odbywania tej służby.

Odnosząc te stanowiska do niniejszej sprawy należy przyjąć, że cały okres odbywania przez ubezpieczonego zasadniczej służby wojskowej winien być oceniany według art. 108 ustawy o powszechnym obowiązku obrony Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej. Na podstawie tego przepisu okres zasadniczej służby wojskowej także po 1 stycznia 1975 r. wlicza się pracownikowi do okresu zatrudnienia w zakresie wszelkich uprawnień związanych z tym zatrudnieniem. Nieznaczna zmiana brzmienia tego przepisu art. 108 (a następnie przeniesienie jego treści do art. 120) nie daje podstaw do wyłączenia służby wojskowej z okresu zatrudnienia w zakresie wszelkich uprawnień związanych z zatrudnieniem.

Charakter zatrudnienia ubezpieczonego w Stoczni (...) na stanowisku tresera okrętowego - wykaz A dział III poz. 90 załącznika do rozporządzenia RM z 7 lutego 1983 r., nie zmienił się po powrocie ze służby wojskowej. Pozwany prawidłowo uwzględnił okresy tego zatrudnienia - przed i po służbie - do stażu pracy w warunkach szczególnych na potrzeby ustalenia prawa do emerytury pomostowej. Stąd na mocy powołanych przepisów (w brzmieniu

obowiązującym do 1979 r.) uzasadnione było uwzględnienie ubezpieczonemu do okresu pracy wykonywanej w warunkach szczególnych całego okresu odbywania przez zasadniczej służby wojskowej.

Oznacza to, że w powyższych okolicznościach taki okres służby wojskowej jest nie tylko okresem służby w rozumieniu art. 6 ust. 1 pkt 4 ustawy o emeryturach i rentach, ale także okresem pracy w szczególnych warunkach w rozumieniu § 3 i 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r., a także art. 3 ust. 1 i 3 ustawy o emeryturach pomostowych, gdy się dodatkowo uwzględni wartości konstytucyjne w ślad za rozważaniami Sądu Najwyższego zawartymi w wyroku z dnia 6 kwietnia 2006 r., III UK 5/06, w którym trafnie wskazano, na wynikający z art. 85 ust. 1 Konstytucji, obowiązek obywatela polskiego obrony ojczyzny, stwierdzając nadto, że z art. 2 i 32 ust. 1 i 2 Konstytucji, wynika zakaz ustanawiania takich regulacji ustawowych lub dokonywania takiej wykładni przepisów prawa powszechnie obowiązującego, które dopuszczałyby jakiegokolwiek pokrzywdzenie obywatela z powodu wykonywania publicznego obowiązku obrony ojczyzny. Innymi słowy, jeżeli zostały spełnione przez pracownika wskazane wyżej warunki powrotu do poprzedniego zatrudnienia zostaje zachowana tzw. ciągłość pracy, a okres zasadniczej służby wojskowej jest okresem zatrudnienia na takich samych warunkach, jak przed powołaniem do tej służby (por. uzasadnienie uchwały Sądu Najwyższego z dnia 16 października 2013 r., II UZP 6/13 i wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 15.04.2016 r. III AUa 2123/15 -).

W rezultacie Sąd Okręgowy przyjął więc, że wnioskodawca dodatkowo wykazał 1 rok, 11 miesięcy i 7 dni pracy wykonywanej w warunkach szczególnych (okres służby wojskowej). Łącznie z okresem uwzględnionym przez organ rentowy - 13 lat 10 miesięcy 16 dzień - udowodnił ponad 15 lat pracy takiego zatrudnienia.

Ubezpieczony legitymuje się wymaganym okresem zatrudnienia w warunkach szczególnych w konsekwencji czego spełnia kumulatywnie wszystkie warunki niezbędne do przyznania mu prawa do emerytury pomostowej określone w art. 4 ustawy o emeryturach pomostowych, przy czym emeryturę należało przyznać ubezpieczonemu od następnego dnia po dacie ustania prawa do świadczenia rehabilitacyjnego, zgodnie z art. 15 ustawy o emeryturach pomostowych w myśl którego prawo do emerytury pomostowej powstaje z dniem spełnienia warunków wymaganych do nabycia tego prawa (ust. 1), w przypadku pobierania zasiłku chorobowego lub świadczenia rehabilitacyjnego, prawo do emerytury pomostowej powstaje z dniem zaprzestania pobierania tego zasiłku lub świadczenia (ust. 2).

Wobec powyższego, na mocy przepisów przywołanych wyżej i w oparciu o art. 477¹⁴ § 2 k.p.c., Sąd Okręgowy zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał ubezpieczonemu L. P. prawo do emerytury pomostowej począwszy od dnia 26 sierpnia 2016 r.

Działając zaś na podstawie art. 118 ust. 1a ustawy, Sąd wnioskując a contrario, nie stwierdził odpowiedzialności pozwanego organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji, mając na uwadze fakt, iż ostatnią okolicznością niezbędną do wydania pozytywnej dla ubezpieczonego decyzji było ustanie prawa do świadczenia rehabilitacyjnego, co miało wpływ na datę przyznania wnioskowanego świadczenia.

SSO Ewa Piotrowska

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...)

(...)